הורו בית דין פרק ראשון הוריות ו.

הכל עולה סלקא דעתך. והכתיב שעירי עזים לחטאת [1]: **אף חטאת.** דהקריבו לא נאכלת לפי שהיו שעירין של צבור הנשרפין לפי שהכניסו דמן לפני ולפנים כדכתיב [2] וכל חטאת אשר יוצא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש כדתנן (זבחים קיח מז.) פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין דהיינו שעירי עבודת כוכבים לצור לאמר רב יהודה על עבודת כוכבים הבאים: **ואיזך דכ"ד.** ולאמר שהביאו כ"ד הרי י"כ: בין לר' יהודה בין לר' שמעון בין לרבי מאיר היכי קרבי הנהו חטאות והא מייתי הנהו לחטאתו בימי לקריבו דהוו חטאת שמתו בעליהן: **לפי שאין מיסה בצבור.** דתע"ג דמתו צבור לא אזלא למיתה חטאת דידהו: **אלימא מדכתיב תחת אבותיך יהיו בניך.** דמשמע דבנים במקום אבות קיימי וכאבות מיתה דמו והכא איכא בנים דדורו של לקריבו: **אי הכי אפי' כיחיד נמי.** לימא חטאת שמתו בעליה דלא למיתה אזלא דלהוי הכן במקום אב: **משעיר דר"ח.** דהוי חטאת דאמר דתמיהו בעיא אבות הלשכה דכל קרבנות צבור מתרומת הלשכה הם באין והא דלמא מייתו להו מיגאלא לאחר שנתרמה תרומת הלשכה: **והכך.** ישראל דפייסו: **היכי מייתו.** שעיר דר"מ דאמר מתרומת הלשכה והא הוי חטאת שמתו בעליה אלא ש"מ וכו': **מי דמי שעיר דר"מ דלמא.** מיתו מצבור דלמא לא מיתו דספק הוי ואהכי קרבה אלא הכא דוהו של לקריבו ודלא מתו: **דאויב כפרה זו.** בעבודה ערופה שתכפר על יוצאי מצרים וכיון שתכפר על יוצאי מצרים יוצאי מצרים מתים ניתנו אלמא אין מיתה בצבור וה"ה לדורו של לקריבו דלא"ג דמתו מתכפרין בהנהו חטאות: **הסם.** נגי עבלה ערופה כולהו אימנהו כתיב דעיקר כי אתיא עגלה ערופה אהני (דהיכי) דאימנהו קא אתיא ומנו דמכפרה אתיים מכפרה נמי אתמתים דהייגו יוצאי מצרים אבל הכא מי הוו מיתה הני דוהו של לקריבו: **ודלמא מעוטי הוו.** דהלי דכתיב וכיון דהכהנים הנלוים דלמא מעוטי דצבור דנינן שני הוו והוה ליה חטאת שמתו רוב בעליה ולא קרבה והכא כתיב דקרבה: הא לא אתיא אמרת דמעוטי הוו אלא ודלי רבים הוו דכתי' ואין הסם מכרים קול תרועה הסמחה לקול בני העם ותוקן דבוכים מדור של בית הראשון היו ומדאין מכרין

אף חטאת לא נאכלת [6]**כיוצא בו אמר רבי יוסי** [1]**הבאים מהשבי** [2]**הגולה הקריבו [עלות] לאלהי ישראל פרים שנים עשר וגו' הכל עולה הכל עולה סלקא דעתך אפשר שחטאת עולה אלא הכל כעולה מה עולה לא נאכלת אף חטאת לא נאכלת דתניא רבי יהודה אומר על עבודת כוכבים הביאום ואמר רב יהודה אמר שמואל על עבודת כוכבים שעשו בימי צדקיהו בשלמא לרבי יהודה משכחת לה להני שנים עשר חטאות כנגן דחטאו שנים עשר שבטים דמייתו שנים עשר עשירים אי נמי דחטאו שבעה שבטים ושארא איגך בגרירה ולרבי שמעון נמי משכחת לה כגון דחטאו אחד עשר שבטים דמייתו אחד עשר שעירים ואידך דב"ד אלא לרבי מאיר דאמר בית דין מביאין ולא צבור שנים עשר היכי משכחת ליה כגון דחטאו והדר חטאו והדר חטאו עד תריסר זימני והא מייתי להו הנהו דחטאו אמר רב פפא כי גמירי חטאת שמתו בעליה במיתה הני מילי ביחיד אבל לא בצבור אלפי שאין מיתה בצבור מנא ליה לרב פפא הא אילימא מדכתי' [3]תחת אבותיך יהיו בניך אי הכי אפילו ביחיד נמי אלא [4]דוקיא דרב פפא משעיר דראש חדש דאמר רחמנא מייתי מתרומת הלשכה והא מייתי להו מישראל והגך דפיישי היכי מייתו אלא שמע מינה חטאת שמתו בעליה בצבור קרבה מי דמי שעיר ר"ח דלמא לא מייתו מצבור אבל הכא ודאי מייתו אלא מטעמא דרב פפא מהבא דכתיב [5]כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' [7]ראויה כפרה זו שתכפר על יוצאי מצרים מדכתיב אשר פדית מי דמי התם כולהו איתינהו מגו דמכפרה אחיים מכפרה נמי אמתים אלא הכא מי הוו חיים אין הכי נמי דכתיב [4]ורבים מהכהנים והלוים וראשי האבות וגו' ודלמא מועטין הוו ולא רבים הוו הכתיב [5](ולא הכידו בקול) תרועת**

השמחה לקול בני העם [וגו'] והקול נשמע עד למרחוק והא מזידין הוו הוראת שעה היתה הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי [1]**אילים תשעים וששה כבשים שבעים ושבעה כנגד מי אלא הוראת שעה היתה הכא נמי הוראת שעה היתה** [2]**ת"ר מת אחד מן הצבור חייבין אחד מבית דין פטורין מאן תנא אמר רב חסדא אמר רבי זירא אמר רב ירמיה אמר רב רבי מאיר היא דאמר ב"ד מביאים ולא צבור הלכך מת אחד מן הצבור חייבין דהא קאים כוליה בית דין מת אחד מבית דין פטורין דהויא לה חטאת שמת אחד מן השותפין ומשום הכי פטורין מתקיף לה רב יוסף ונוקמה כרבי שמעון דאמר בית דין עם הצבור מת אחד מן הצבור חייבין דאין צבור מתים מת אחד מבית דין פטורין כדאמרינן דחטאת שותפין היא א"ל אביי שמעינן ליה לר"ש דאמר חטאת שותפין אינה מתה** [3]**דתניא פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהם יצאו כולן דברי רבי יהודה ר"א ור"ש** [4]**אומר** [5]**ירעו לפי שאין חטאת צבור מתה א"ל רב יוסף כהנים קא אמרת שאני כהנים דאיקרו קהל דכתיב** [6]**על הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר**

תוספות

אלא

אומר ירעו. לפי על גב דלא דמי דהכא מתו בעליהם מכל מקום לא חזו למקרבה ומה לי פסול זה ומה לי פסול אחר ואפילו הכי משעינן ליה דירעו:

הדרן עלך הורו בית דין

מסורת הש"ס

1) תמורה כט: [כל הענין ע"פ שיעריהן], 2) בבי הבולה], 3) [ע"ל בבי הבולה], 4) [ע"ל דיוקא], ד) [כריתות כז.], 5) [ע"ל ואין העם מכרים קול], 6) [תוספתא], 7) יומא נ. סה. שבועות יא. 8) [ע"ל מתורים], 9) [לפירוש מעשה רש"ש, מגדל עז], 10) [ריקנות יא].

תורה אור השלם

1. הַבָּאִים מֵהַשְּׁבִי בְּנֵי הַגּוֹלָה הִקְרִיבוּ עֹלוֹת לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל פָּרִים שְׁנֵים עָשָׂר עַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֵילִים תִּשְׁעִים וְשִׁשָּׁה כְּבָשִׂים שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה צְעִירֵי חַטָּאוֹת שְׁנֵים עָשָׂר הַכֹּל עוֹלָה לַיהוָה:
עזרא ח לה
2. תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בָנֶיךָ תַּשִׁיתֵמוֹ לְשָׂרִים בְּכָל הָאָרֶץ:
תהלים מה יז
3. כַּפֶּר לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פָּדִיתָ יְיָ וְאַל תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקֶרֶב עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְנִכַּפֶּר לָהֶם הַדָּם:
דברים כא ח
4. וְרַבִּים מֵהַכֹּהֲנִים וְהַלְּוִיִּם וְרָאשֵׁי הָאָבוֹת הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר רָאוּ אֶת הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בִּיסֹדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בֹּכִים בְּקוֹל גָּדוֹל וְרַבִּים בַּתְּרוּעָה בְּשִׂמְחָה לְהָרִים קוֹל:
עזרא ג יב
5. וְאֵין הָעָם מַכִּירִים קוֹל תְּרוּעַת הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעָם כִּי הָעָם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְּדוֹלָה וְהַקּוֹל נִשְׁמַע עַד לַמֶּרְחָק:
עזרא ג יג
6. וְכִפֵּר אֶת מִקְדַּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל כָּל עַם הַקָּהָל יְכַפֵּר:
ויקרא טז לג

מוסף רש"י

כיוצא בו אמר ר' יוסי. לא לאיסורים הוכח (תוספות ס.). **על עבודת כוכבים הבאים.** מנגד שנים עשר שבטים שנכנסו ע"ז בימי צדקיהו לצור ע"ז מביאין שעיר לחטאת, דמתוך כשלון לן לנשים נגי ע"ז ישבו כל העדה פר לעולה יצר ושעיר עזים אחד לחטאת יצר ואותן שעירין נצרפין הן מחזר לחטאת כפר העלם דבר הן שעירין הנשרפין, מלמדנין כפאשי מקומן, ומתמאה נתקיומן דכתי (כט.) נפקא לן מהאי קרא דכתבי נגי פר העלם דבר ושעיר לפר יצר אחטא עשה יצר ומכי תנית ושעיר אחטא עשה מה ת"ל לנפיל בהיות כי יוסיף דנרשיתא מחטאת לנגנם שעירי ע"ז לידון כפר העלם דבר (תוספות שם). **פר ושעיר של יום הכפורים.** שהן חטאות הפנימית (שבועות יא.), **והפרש אחרים תחתיהם.** ומנלאי הרשעים (יומא סא.) יביאו כולן. ולא דמי לשעירי הנעלם דתנן נהי מתמתינן לה קרבו נרגל זה הקרבו כרגל אחר, אבל אלו אינו אינו לאיש לאחר עם יום הכפורים לשנה הבאה דלמר עבדים לה שנה והוי ליה מתמותה ישנה ויהלכו יומתו מדין חטאת שבפרו בעלים, שהלכה למשה מסיני תמים חטאת חטאת חטאת חי אחת מהם **צבור שתה.** לא דמתרי הלכה דמתם חטאת חטאת חטאת אלא דמתרי הלכה (שם דיומא ב.).

תוספות הרא"ש

1) **והא** אין כפרה לכתים. כלומר הא"ל הקריבו הבאים מהשבי בני הגולה על דור של צדקיהו שחטאו הלא אין כפרה לכתים פירוש כתיים דאין מביאין עליהם אחרי מותם: מי דמי שעיר ר"ח דלמא לא כתר.

ראף ע"ג דדיבור דוהאי מתו קצת מישראל מ"מ אלו מעות שעלו מהקופה דלמא מאותן מעות הן שנתנו אותם שהם עדיין חיים כדתנן בפרק ג' דנזיר השולח חטאתו בחזקת שהוא קיים אלמא מספק תולין ומקריבין: **ראויה כפרה** שבעים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר פר. פי' כל שבט ושבט מביא שא"ע שלא חטאו מביאין על ידי המטאיון. ולפנינו מפורש כי אפי' אם חטא שבט אחד בהוריית ב"ד הגדול כל אחד ואחד מה"ע שבטים מביא פר אע"פ שלא חטאו והכא אגב דתני ר' מאיר ד' הגא נמי איהו: ר' שמעון אומר ח' פרים וכבעבודת כוכבים ח' פרים וח' שעירים [פר] ושעיר לכל שבט ושבט ופר ושעיר לכ"ד: תיר בספרא ידעו שהורו ושעו ד' שבטים על פיהם. פי' כגון שנודע להן שהתירו איסור אבל שכחו אם חלב התירו אם דם יכול יהו חייבין פר תיל ונודעה הטעאת ולא שיודעו החוטאין: מאן הנא אמר רב ואיתימא רבא דלא כר' אליעזר דתניא בספרא פסוק אז הודע אליו חטאתו. אשתו נדה ואחותו עמו בבית שנו באחת מהן ואין ידוע באיזו מהן שנו כו' ר' אליעזר מחייב חטאת ור' יהושע פוטר. א"ר אליעזר מה נפסק כו'. רב אשי אמר אפ' תימא ר' אליעזר שאני התם בהוריית דכתיב ונודעה הטעאת [אשר חטאו עליהן] אקשינן הכא נמי בשגגת מעשה הבחיב אשר אשא בה. פי' בה דבר ידוע כאיזו מהן הוא פרש למתעסק. ודא דר' אליעזר עיקרה בכריתות [פרק] ספק אכל חלב והתם נרסינן אמר רב נחמן מתעסק בחלבין ובעריות חייב שכן נהנה מתעסק בשבת פטור מלאכת מחשבת אסרה תורה. וכבר פרשתי בפרק ד' מיתות. והא דר' אליעזר נמי כבר פרשתי בסוף פרק יודעות הטומאה בשבועות: **ירושלמי** בסוף פרק הזורק בשבת תני אין מתעסקין לא בחלבין ולא בעריות המתעסק בשבת פטור בחלבין ובעריות חייב. היך עבידה אמר הייני קוצר חצי גרוגרת וקצר כגרוגרת פטור. הייני אוכל חצי זית ואכל כזית חייב. הייני מתחמם בה והעיה בה חייב: אשר חטאו עליה והקריבו הקהל חטאו ב' שבטים מביאין ב' פרים ג' מביאין ג' ושאר כל השבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר פר אע"פ שלא חטאו מביאין על ידי החוטאין לכך נאמר הקהל לחייב על קהל ויקהל. פי' דשבט אקרי קהל: מאי טעמא דר' יהודה ד' קהלי הוו קהל הקהל קהל הקהל. פי' ונעלם דבר מעיני הקהל והקריבו הקהל חרי ב' ומדהוה ליה לסתבינהו בלא היין וכטוב ב' אחריני הרי ד' חד לומר לך קהל חייב פר ב) ואין יחיד חייב פר [וחד כו' וחד כו'] וחד לומר לך שבט שעשה בהוריית ב"ד חייב: ר' שמעון אומר ד' שבטים שחטאו מביאין ד' פרים וב"ד מביאין על ידיהן פר שנאמר למטה קהל שנא' הקריבו הקהל ונאמר למעלה קהל מעיני הקהל. מה למעלה ב"ד עם הקהל בשגגה אף למטה ב"ד עם הקהל (בשגגה) פי' בקרבן. ולקמן מפרש דלר"ש אפי'

---

6) כ"ה הגירסא בפרי"ח ועי' תוס' תמורה טו ב' ד"ה ואם: 7) כ"ה הגירסא ב"כ בפר"ח:

הטא שבט אחד בהוריית ב"ד מביאין שני פרים. א' **השבט וא"** ב"ד. ומשום הכי נקט הנא ד' דקבני עליה הני תנאי. מאי טעמא דר"ש קסבר (תרי) [תלתא] קראי הוו והקריבו הקהל קהל הקהל קהל דמעיני הקהל חד לחייב מן כל קהל ויקהל (וחד) [והרי] לחייבו ב"ד (עם הקהל) כהאי ג"ש. אבל הקהל קמא לא משמע ליה דהבדה תורה כלשון בני אדם דאמרי אינשי מעיני דסלינא פי' (ולהערוך) [דל"ת עורקן] ס"א ור' שמעון תרי קראי הוו קהל הקהל חד כו'. מעיני דמעיני הקהל לא משמע ליה. ור' מאיר [אומר] ד' שבטים שחטאו והן רובה בנבחרי ב"ד מביאין על ידיהן פר והן פטורין שנא' למטה הקהל והקריבו הקהל ונאמר למעלה קהל מעיני הקהל מה למעלה ב"ד ולא עצור בקרבן. דר"ש קהל הקהל לא דריש הכי קראי כתיבי מיכאי ליה לנאמר למטה קהל וכו': ור"מ קהל הקהל לא דריש חד הוא ולנ"ש: ר' אלעזר ב"ר שמעון אומר משמו. פי' משם ר' מאיר חטאו ד' שבטים אע"פ שאינן רוב ב"ד מביאין על ידיהן פר. מאי [טעמא] דכתיב בפרשה שלח לך אם מעיני הצדה נעשתה לשגגה אפילו מיעוטא. פי' נעשתה מכל מה דהוא וכתיב בהם כי כלל העם בשגגה. דמשמע דוהא הוא כיצד דוהא דוהא מיעוטא. פי' ד' שבטים שהן רוב הקהל בחשבון גברים: (שייך לדף ה ע"ב) אקשינן דר"ש האי דלא מחייבי ב"ד אלא אם עשו קהל (א"י) [אין] איכא חוב הפר לכל חד כדאית ליה מנא ליה אמר אביי אמר קרא והיה אם מעיני הצדה נעשתה לשגגה פי' (עיני הצדה הן ב"ד. ומסמע דעל ידי [אחרים] נעשתה השגגה. ורבא אמר

---

6) נעלם ל"ל לא סיב מוסלת אל ב"ד מני סיב לחם לגמרו. 3) פי' תוס' הר"ש.

מנו א מר"י ס"ד מהלי פסולי מוקדשים הלי ז ופ"ב ג: מנו ב מר"י שם מלי כ ופ"ב מהלי עבודת ס"ה הלכה מז:

רבינו חננאל

מאן דאית ליה בני דכתיב כרחם אב על בנים ואיכא לאקשויי אי הכי מאי שנא זקן. ואי קשיא לך ליב הפדא דנמר ממשה מכדי כיון דקי"ל דהאי עדת ישראל בב"ד הגדול קא מיירי כדמפרש בפירקא לישתוק קרא מינה. הוא נוטיה לנמר מסשה ואמאי נמיר מסהדרין קנטה. דאיתי נוטה ממשה נמרא. איכא לפרוכי אי מהתם הוה אמינא הני מילי דבעי דומין לו בדיני נפשות וכיוצא בהן. אבל (ריטיפתה) [דהוראה] היא אע"ג דלא דמי קמ"ל ג"ש. אמרי' מנא לן דהדייתן בלא המופלא דהיינו ראש הישיבה אינה הוראה. ומהדרינן דאמר רב ששת וכן תנא דבי ר' ישמעאל מפני מה הוזו בדבר שהבדיקון מדרין בו פטורין. ס"א הוזו בדבר שבתורה פטורין. הואיל והיו להן ללמוד ולא למדו; א) אמר מר נאמר כאן עדה ונאמר להלן עדה. אמרינן וההם מנא לן דבעינן דלא ליהוי בהו חד מהני. אמר רב חסדא נמר מב"ד של משה שלא היה בו אחד מכל אלו. דכתיב והתיצבו שם עמך. עכך בדומין לך. דאמרינן ואיכא עמך לשכינה פי' שלא יכנסו לפנים מהתיצתך. אלא אמר רב נחמן בר יצחק והקל מעליך ונשאו אתך. פי' דהא לאו בסנהדרין גדולה מיירי בפרשת יחרו. אלא בכתי דינין שבכל מקום ומקום דכתיב ואתה תחזה מכל העם וגו' ובפוף פ"א דסנהדרין מפורש (דהא) דבעיא דומין לו ולפינן מקשנה: תתי' הוזו ב"ד שונגין מביאין. ועשו כל הקהל שונגין מביאין. פי' ב"ד מביאין פר. אבל אם הוזו ב"ד מזידין כגון שהיו יודעין שהחלב אסור והתירוהו ועשו הקהל שונגין כל אחד מהקהל מביא בשבה או שעירה. ואף ע"ג דלא הוו שבין מזידעתן ק"ל כרבי יוחנן בריש פרקין. שמעי' דכל היכא דלא הויא הוראה ועשו הקהל כל אחד מן הנעשין מביא בשבה או שעירה. אבל אם הוזו בית דין שונגין ועשו הקהל מזידין דדינא דאיסורא קא עבדי ולדיתא מצוה לשמור דברי חכמים באיסורא פטורין מלהביא פר המיוד לאו בר קרבן הוא. אתו למידק שונגין ועשו מזידין הוא דפטורין הא שונגין ועשו שונגין דומיא דמזידין חייבין הכי דמי שהוזו שהלב מותר ונתחלף להם חלב בשומן ואכלוהו נימא הפשוט בעיא דרמי בריש פרקין בהך גוונא לענייה חובה. והתינן לעולם אימא לך דכי האי גוונא פטורין ואי אמרת ליתני הא כ"ש מזידין הך בבא דשונגין ועשו מזידין תנאה איידי דתנא מזידין ועשו שונגין ולא תפסא מזידי מידי דלאו דוקא היא: **מתני'** הוזו ב"ד ועשו כל הקהל או רובו על פיהם מביאין. פי' ב"ד פר הבעבודת כוכבים מביאין פר ושעיר דברי ר"מ דקסבר ב"ד לחודיה מייתי והקהל פטורין: רבי יהודה אומר אם חטאו כל ד"ב שבטים מביאין ד"ב פרים דכל שבט אקרי קהל כדמפרש לקמן הבעבודת כוכבים ד"ב פרים ד"ב שעירים דקסבר הבעשון מביאין וב"ד פטורין; (שייך לדף ה) ר' שמעון אומר (ד"ג פרים הבעבודת כוכבים) ד"ג פרים ד"ג שעירים דקסבר הני והני מייתי פר ושעיר כל שבט ושבט דכל חד וחד אקרי

קהל ופר ב"ד: הוזו ב"ד ועשו ד' שבטים על פיהם. פי' פרים רישא כל הקהל השתא מפרש רובו דשבטים שהן רוב במספר מביאין על ידיהן ב"ד פר. הבעבודת כוכבים פר ושעיר דברי ר"מ ר' יהודה אומר ד' שבטים שחטאו מביאין ד' פרים ושאר שבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר פר. פי' כל שבט ושבט מביא שא"ע שלא חטאו מביאין על ידי המטאיון. ולפנינו מפורש כי אפי' אם חטא שבט אחד בהוריית ב"ד הגדול כל אחד ואחד מה"ע שבטים מביא פר אע"פ שלא חטאו והכא אגב דתני ר' מאיר ד' הגא נמי איהו: ר' שמעון אומר ח' פרים וכבעבודת כוכבים ח' פרים וח' שעירים [פר] ושעיר לכל שבט ושבט ופר ושעיר לכ"ד: תיר בספרא ידעו שהורו ושעו ד' שבטים על פיהם. פי' כגון שנודע להן שהתירו איסור אבל שכחו אם חלב התירו אם דם יכול יהו חייבין פר תיל ונודעה הטעאת ולא שיודעו החוטאין: מאן הנא אמר רב ואיתימא רבא דלא כר' אליעזר דתניא בספרא פסוק אז הודע אליו חטאתו. אשתו נדה ואחותו עמו בבית שנו באחת מהן ואין ידוע באיזו מהן שנו כו' ר' אליעזר מחייב חטאת ור' יהושע פוטר. א"ר אליעזר מה נפסק כו'. רב אשי אמר אפ' תימא ר' אליעזר שאני התם בהוריית דכתיב ונודעה הטעאת [אשר חטאו עליהן] אקשינן הכא נמי בשגגת מעשה הבחיב אשר אשא בה. פי' בה דבר ידוע כאיזו מהן הוא פרש למתעסק. והא דר' אליעזר עיקרה בכריתות [פרק] ספק אכל חלב והתם נרסינן אמר רב נחמן מתעסק בחלבין ובעריות חייב שכן נהנה מתעסק בשבת פטור מלאכת מחשבת אסרה תורה. וכבר פרשתי בפרק ד' מיתות. והא דר' אליעזר נמי כבר פרשתי בסוף פרק יודעות הטומאה בשבועות: **ירושלמי** בסוף פרק הזורק בשבת תני אין מתעסקין לא בחלבין ולא בעריות המתעסק בשבת פטור בחלבין ובעריות חייב. היך עבידה אמר הייני קוצר חצי גרוגרת וקצר כגרוגרת פטור. הייני אוכל חצי זית ואכל כזית חייב. הייני מתחמם בה והעיה בה חייב: אשר חטאו עליה והקריבו הקהל חטאו ב' שבטים מביאין ב' פרים ג' מביאין ג' ושאר כל השבטים שלא חטאו מביאין על ידיהן פר פר אע"פ שלא חטאו מביאין על ידי החוטאין לכך נאמר הקהל לחייב על קהל ויקהל. פי' דשבט אקרי קהל: מאי טעמא דר' יהודה ד' קהלי הוו קהל הקהל קהל הקהל. פי' ונעלם דבר מעיני הקהל והקריבו הקהל חרי ב' ומדהוה ליה לסתבינהו בלא היין וכטוב ב' אחריני הרי ד' חד לומר לך קהל חייב פר ב) ואין יחיד חייב פר [וחד כו' וחד כו'] וחד לומר לך שבט שעשה בהוריית ב"ד חייב: ר' שמעון אומר ד' שבטים שחטאו מביאין ד' פרים וב"ד מביאין על ידיהן פר שנאמר למטה קהל שנא' הקריבו הקהל ונאמר למעלה קהל מעיני הקהל. מה למעלה ב"ד עם הקהל בשגגה אף למטה ב"ד עם הקהל (בשגגה) פי' בקרבן. ולקמן מפרש דלר"ש אפי'

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com